

намѣренията си, той почна да събира сътрудници и съобщници. Той намѣри еднитѣ и другитѣ: честнитѣ хора бѣха измамани, слабитѣ — съблазнени, безчестнитѣ подкупени. Колкото се отнася до страхливцитѣ, тѣ бѣха заплашени съ призракътъ на грамаденъ якобински заговоръ; а въ сѣщото време на якобинцитѣ бѣше обѣщавано, че ще унищожатъ съвсѣмъ роялиститѣ. Мѣжду членовѣтѣ на Директорията имаше и двамина благонамѣренни хора, а именно Хойе и Муленъ; тѣ бѣха излъгани. Бара бѣше тѣй ниско падналъ, щото не струваше нито да се боятъ отъ него, нито да го привличатъ. Сийесъ си бѣше спазилъ традиционното влияние. Бонопартъ обърна на него внимание; личния интересъ съедини тѣзъ двѣ единъ на друго антипатични натури. Моро стана слѣпъ привържениецъ на диктатора, щомъ самъ се откажа отъ тая роля; Мюрать, Мармонъ и Бертие станаха негови слѣпи орждия.

Всичко бѣше готово на 18 брюмеръ (9-й ноемврий 1799 година).

Старѣйшинския съвѣтъ, като се възползува отъ правото си дадено отъ конституцията, прѣмести въ Сенъ-Клу засѣданията на Законодателния Корпусъ; той прѣвиши пълномощията си, като назначи главенъ началникъ надъ всичкитѣ въоръжени сили. Но Бонопартъ, не чака тая титла: той още въ навечерието събра генералитѣ, въ чието съдѣйствие бѣше увѣренъ. На чело на тѣхъ той отиде въ Тюлери. Введенъ въ Старѣйшинския Съвѣтъ той се заклѣ да пази Конституцията, която мечътъ му се готвяше да раскъса. „Ний искаме, каза той, република основана на истинска свобода, на свобода гражданска и на народно прѣдставителство . . . И къдна ви се че ние ще я имаме“.

Тримата Директори, съучастници въ бунта, Сийесъ, Роже-Дюко и Баро си дадоха оставкитѣ. Другитѣ двама се противяха: тѣ бѣха арестовани въ Люксембургския палатъ.